



அப்போதெல்லாம் ஊற்றெழுத்துப் பனோக்களில் ஒன்றான Ciel பனோவதைத் தான் பாடசாலகைளில் பாவிக்கத் தொடங்குவோம். அதுவும் ஆறாம் வகுப்புக்கு வந்த பின்னர் தான். அதுவரை பனெசில் தான். தற்போது நாங்கள் பாவிக்கும் கும்மிழ் முன்பைப் பனோவதைத் தொடர்வது விடமாட்டார்கள்.

Ciel பனோதான் உறுப்பெழுத்துக்கு நல்லது என அந்த நேரத்தில் எல்லோருமாகத் தீர்மானித்திருந்தார்கள். அதற்கு முன்னர் அதாவது எங்கள் அப்பா, அம்மா படித்த காலங்களில் தொடர்வதும் பனோவதைத் தான் பாவித்தார்களாம். அதனால் எழுத்தும் போது எழுத்து இன்னும் உறுப்பாக அமையும் என ஆசிரியர்கள் கருதியதால் தமிழ் வகுப்பில் உறுப்பெழுத்துப் பாடம் வரும் போது தொடர்வதும் பனோவையும் பாவிக்க நிர் பந்தப் படுத்துப் பட்டோம்.

Ciel பனோ மிகவும் மலிவானதாக இருந்தது. ஆனால் அதில் ஒரு பிரச்சனை. வண்பி ஒரு வாரத்துக்குள்ளே அதன் கழுத்து வடித்து மகசியத் தொடங்கி விடும். இதனால் பெருவிரல், சூட்டவிரல், நடுவிரல் மின்னிலும் மை பிரண்டு விடும். அசிரத்தையாக இருந்தால் அது வளையச் சட்டையிலும் பட்டு விடும். எல்லோரும் மைபிசிக் கொண்டு திரிவதைப் பார்த்து விட்டு ஒரு நாள் எங்கள் தமிழ் ரீச்சர் சொன்னா "KG பனே நல்லது" என்று. KG பனேயின் விலை 6 ரூபா. Ciel என்றால் 2 ரூபா தான். இதனால் தமிழ் ரீச்சரின் ஆலோசனையை அவ்வளவாக ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவர்களுக்கு விருப்பம் இருந்தாலும் வீட்டில் பெற்றோர்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லையென்றே நின்கைகிறேன்.

பின்பொருநாள் ரீச்சர் KG பனோ ஒன்றைக் கொண்டு வந்து எழுதிப் பார்க்கத் தந்தா. உண்மையிலேயே அதன் வடிவமும் எழுத்தும் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. வாங்கி விட வண்புமென்ற ஆசையும் என்னுள் எழுந்தது.

எனது அப்பா அப்போது (1970) கொடிகாமம் புகையிரதநிலையத்தில் கடமையில் இருந்தார். அதனால் தினமும் வேலை முடிய பரேபுந்திலோ, துவிச்சுக்கர வண்டியிலோ வீட்டுக்கு வந்து விடுவார். அன்றும் இரவு வேலை முடித்து, அதிகாலையிலும் சில மணித்தியாலங்கள் Overtime செய்து, வரும் வழியில் நெல்லியடிச் சந்தையில் சாமான்களும் வாங்கிக் கொண்டு, கொள்தும் வயிலில் வீட்டு வந்து சேர்ந்தார்.

அப்போது பாடசாலையின் மதிய இடவளைபைப் பொழுது. நான் வந்து மதிய உணவையும் முடித்திருந்தேன். ஏற்கனவே அப்பாவிடம் இந்தக் KG பற்றிச் சொல்லியிருந்ததால், மீண்டும் சூலபமாக அது பற்றிச் சொல்லி, வாங்கி விட வண்புமென்ற ஆசையையும் சொன்னேன். அன்று மதியம் உறுப்பெழுத்து வகுப்பு இருப்பது பற்றியும் சொன்னேன்.

அப்பா வேலை முடிந்து, சந்தைக்கு அலாந்து வந்த களைப்போடு, என்னைச் சகைக்களில் ஏற்றிக் கொண்டு ரவணை நோக்கிச் சகைக்களை உழக்கினார். அப்போது எனக்கு அப்பாவின் கஷ்டம் பற்றிய எந்த சிந்தனையும் எழவில்லை. காலை எழும்பியதும் அடப்புகுச் சாம்பலை அள்ளிக் கொட்டுவது எப்படி அம்மாவின் நித்திய வேலையாக உள்ளதோ அது போல வேலைக்குப் போய் வருவது அப்பாவின் நித்திய

வலேலை எனப் பதே எனது மஃளையில் பதிந்திருக்க வணேட்டும். அதனாலான களபைப்பு, அலுப்பு போன்றவை பற்றிய பிரக்ஞைகள் எதுவும் என்னிடம் அவ்வளவாக இருக்கவில்லை.

அப்பா எனக்குக் கரும்பச்சை நிறத்தில் KG பனோ வாங்கித் தந்தார். Ciel பனோவாக்கு மவைவிடுவதாயின் அதன் நிப்பமைப்போத்தலுக்குள் விட்டு அதன் கழுத்துப் பகுதியோடு சரேந்தரீயுப்பை அழுத்த மைவந்து விடும். KG பனோவாக்கு அப்படியில்லை. கழுத்தகை கழற்றிவிட்டு இன்னொரு ரியப்பால் மையை உறிஞ்சிக் ழ உடம்பினுள் விட வணேட்டும். எனக்குப் பாடசாலகைக்கு நரேமாகி விட்டதால் அப்பா கடையிலயே கட்டு மையை விடுவித்துத் தந்தார்.

எனக்கு சந்தோசமும் பெருமையும். அன்றைய உறுப்பிழுத்து வகுப்பில் ரீச்சர் எனது பனேயையும், எனது எழுத்தையும் மற்றப் பிள்ளைகளுக்கும் காட்டியது எனக்கு இன்னும் அதிகப் படியான பெருமையைச் சரேத்தது.

எனக்குப் பனோ கிடத்தை மின்று நாளாக்குள் நான் நிறையவே எழுதி விட்டனே. எனது டயறியின் பக்கங்களை நிரப்பினேன். வளையிடங்களில் இருக்கும் மாமாமார், சித்தப்பாமார் என்று எல்லோருக்கும் கடிதங்களாக எழுதி அனுப்பினேன். முடிந்தவரைக்கும் எழுதிக் கொண்டே இருந்தனே. அந்தளவாக்கு அந்தப் பனோ எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

மின்றாம் நாளும் ஸ்போர்ட்ஸ் வகுப்பு. புத்தகங்கள் கொப்பிகள் என்று எல்லாவற்றையும் வகுப்பிலயே வைத்து விட்டு விளையாட்டு மைதானம் வரை சனென்று 45நிமிட வகுப்பை முடித்துத் திரும்பிய போது எனது கொம்பாஸ் சரியாக மிடப் படாமல் மெலிதாகத் திறந்தது. அவசரமாகத் திறந்து பார்த்தனே. பனேயைக் காணவில்லை. வகுப்பில் உள்ள எல்லாரையும் கட்டுப்பார்த்தனே. ஒருவரும் தமக்குத் தரியாது என்று விட்டார்கள். விளையாட்டுப் பாடம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு மாணவி தனக்கு தண்ணீர் விடாய்க்குது என்று சொல்லி தண்ணீர் ப்போத்தலை எடுக்க வகுப்புக்கு வந்தது எனக்குத் தரியும். ஆனால் அவளும் கண்கள் கலங்க தான் எடுக்கவில்லையென்று மறுத்து விட்டாள்.

என்பனோ களவு போய் விட்டது. அப்போதுதான் அப்பா வலேயால் வந்து, களபைப்போடு, கொளுத்தும் வயிலில் சகைகிளை உழக்கிச் சனென்று பனோவை வாங்கித் தந்தார் என்பது உறதைத்தது. அதனால் பனோ தலரைந்த விடயத்தை அப்பாவிடம் சொல்ல எனக்கு மனம் ஓப்பவில்லை. பழையபடிகையில் மையைப் பிரட்டிக் கொண்டு Ciel பனோவால் எழுதிக் கொண்டிருந்தனே.

அப்பாவாக்கு அந்தப் பனோ தலரைந்த விடயம் இன்றைவரைக்கும் தரியாது. இனித் தரியவும் மாட்டாது. ஆனால் இந்த நிகழ்வு எனக்குள் அவ்வப்போது தனென்றி நான் கட்டுத்தும் களபைப்பையும் பொருட்புதுதாது, என்னையும் அழைத்துச் சனென்று, பனோ வாங்கித் தந்த அப்பாவின் அன்பை நினகைக் வைத்து ஒருவித நகிழ்வை ஏற்புத்தும்.

- 000000000000

09.12.2004

[Post a Comment](#)